

Mikaela Bley

Zusje van mij

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

De spiegel is beslagen nadat ze heeft gedoucht. Märtha veegt met haar hand over het koude glas en ziet haar lege blik in het schemerige licht. Wie is ze als ze de waarheid niet vertelt?

Een vreemde voor zichzelf.

Ze heeft zich haar achttiende verjaardag niet op deze manier voorgesteld.

Ze wikkelt de grote badhanddoek rond haar lichaam en maakt hem boven haar borsten vast. Daarna haalt ze de borstel stevig door het natte, verwarde haar terwijl ze luistert naar de regen die tegen het raam en op de kinderkopjes slaat.

De hemel is bedekt met zware, donkere wolken.

Ze loopt naar het raam en kijkt naar de drie witgepleisterde langwerpige gebouwen. De binnenplaats is overdadig gedecoreerd met perfect rond gesnoeide buxussen in grote Franse kruiken, blauw-witte aardewerken potten, meerdere zitgroepen met gietijzeren meubels en stenen beelden van honden en leeuwen. In de eetzaal aan de overkant brandt het licht al. Haar moeder heeft de tafel gedekt met placemats en linnen servetten met het familiewapen van Gyldenstedt, dat bestaat uit twee vergulde zwaarden die elkaar kruisen.

De ruim honderd jaar oude boerderij in Skåne zal nooit als haar thuis voelen.

Ze huivert, bukt zich en legt een houtblok op het vuur.

De vlammen knetteren in de oude kachel die is betegeld met hetzelfde groene marmer als de muren en het zwembad in de spa. Het idee is om de muren te laten passen bij het groen van de tuin, die eindigt bij de stenen omheining die de

grens met het koolzaadveld in het noorden vormt.

Het duurt dertien minuten om door het koolzaadveld naar de E6 en de parkeerplaats te rennen.

Precies dertien minuten.

De klok op haar telefoon vertelt haar dat ze zich moet haasten als ze voor het diner nog in de sauna wil. Over een uur worden er drankjes in de jachtkamer geserveerd en dan moet ze aangekleed zijn. Ze zet de stoomsauna aan op het display en borstelt de laatste klitten snel uit haar haar.

Vanuit haar ooghoeken ziet ze een gestalte.

Ze draait haar hoofd om en ziet een donkere schaduw langs de muur bewegen. De borstel glijdt langzaam uit haar hand en valt met een knal op de vloer.

Ze pakt de wastafel vast en luistert gespannen. ‘Hallo, is hier iemand?’ zegt ze met geforceerde kracht in haar stem. Ze ziet opnieuw een beweging, waarna de regendouche aangaat en er vogelgetjilp uit de speakers klinkt.

Ze sluipt naar de douches, kijkt om de marmeren muur en staart naar het zacht verlichte water dat uit de ingebouwde sproeikop aan het plafond naar beneden stroomt.

De regendouche is leeg, er is niemand.

In paniek drukt ze op alle knoppen van het display om hem uit te zetten. Uiteindelijk lukt het haar om het water en het vogelgetjilp te stoppen en het wordt stil. Doodsbang voor wat zich in de schaduw verbergt luistert ze of ze iets hoort. Ze durft nauwelijks om zich heen te kijken en rent naar de deur, die met een knal openslaat voordat ze hem heeft bereikt.

Ze gilt en deinst naar achteren.

‘Sorry, ik wilde je niet laten schrikken,’ zegt Louise. Ze heeft een fles Ruinart in één hand en twee glazen in de andere. ‘Mama vertelde dat je hier was. Ik wil een snelle douche nemen en dacht dat we je verjaardagsdiner kunnen beginnen met een glas champagne.’

‘Was jij hier daarnet?’ vraagt Märtha met een blik op haar oudere zus. ‘Heb jij de douche aangezet?’

‘Waar heb je het over?’ Louise bestudeert haar met de verwijtende, autoritaire blik die karakteristiek voor haar is. ‘Is hij hier?’ Ze zet de fles en de glazen op de wastafel, loopt naar de sauna, smijt de deur open en doet hem weer dicht. Vervolgens controleert ze het toilet, de douche en het zwembad. ‘Geef antwoord. Is hij hier?’ Ze heeft een harde klank in haar stem.

‘Nee,’ verzucht Märtha terwijl ze probeert zich te vermannen.

‘Is hij hier geweest?’

‘Schei uit. Open de champagne liever.’ Märtha wijst naar de fles terwijl ze zo neutraal mogelijk probeert te klinken. Het laatste wat ze wil is deze discussie op dit moment voeren. Hoewel ze weet dat Louise het goed bedoelt, zullen ze elkaar nooit begrijpen.

Zonder haar blik van Märtha af te wenden verwijdert Louise de folie en de metalen sluiting, waarna ze de kurk vasthoudt terwijl ze de fles draait.

Märtha schrikt als de kurk van de fles schiet en wegvliegt. De champagne schuimt naar buiten en Louise vloekt zachtjes terwijl ze de glazen vult, waarna ze haar handen afdroogt aan Märtha’s handdoek.

Louise tikt met haar glas tegen dat van Märtha. ‘Lieg niet tegen me.’

‘Dat doe ik niet.’ Märtha neemt een slok.

Hoe is het mogelijk dat haar zus en zij zo verschillend zijn? Zijn ze wel onder hetzelfde dak opgegroeid? Hoewel ze maar drie jaar schelen, is het alsof ze tot verschillende generaties behoren. En werelden. Louise probeert haar in een vierkant te dwingen, maar Märtha tast liever rond in een vage, turbulente storm zonder muren of plafond. Märtha wil niet zoals haar zus worden. Ze heeft geen enkele belangstelling om rechten te studeren of het erfgoed en het familiekaasteel in Stockholm te beheren.

Louise trekt haar paardrijbroek en sweater met het logo van de juridische faculteit uit en verdwijnt in de doucheruimte.

‘Over een uur worden de drankjes geserveerd!’ roept ze, waarna het vogelgetjilp weer begint. ‘Je mag niet te laat komen.’

‘Ik weet het,’ mompelt Märtha. De bubbels prikken in haar keel terwijl ze het glas leegdrinkt.

‘CJ en ik reden over het strand toen het begon te regenen,’ praat Louise onder de douche verder. ‘Het was absoluut magisch. Ik ben nog nooit zo verliefd geweest. Dit is precies hoe het moet voelen als je de ware ontmoet hebt.’

Märtha rolt met haar ogen. ‘Jullie kunnen de foto waarop jullie allebei een jaar zijn en samen bij de fontein spelen op de uitnodigingskaart voor jullie bruiloft zetten.’ Hun liefdesrelatie is zo voorspelbaar en gepast dat ze uit haar eigen huid wil krui-
pen.

‘Dat is een heel goed idee,’ zegt Louise. Ze zet de douche uit. ‘Ook al weet ik dat je het sarcastisch bedoelt.’ Ze komt uit de doucheruimte en kijkt met een ernstige blik naar Märtha. ‘Jij verdient het ook om gelukkig te zijn. Maak het jezelf niet zo moeilijk.’

Märtha kijkt naar haar handen en krabt met haar korte afgebeten nagels aan de zwarte verf.

‘Je moet proberen het verleden te vergeten.’ Louise loopt naar haar toe en laat haar stem dalen. ‘Beloof me dat je vooruit gaat kijken.’

‘Je klinkt net als oma.’ Märtha forceert een glimlach maar haar maag verkrampst.

‘Ik meen het,’ zegt Louise. Ze droogt haar lange blonde haar met een handdoek. ‘Ik zeg het voor je eigen bestwil.’

‘Is dat zo?’ Märtha rolt met haar ogen.

Louise komt achter haar staan en hun blikken ontmoeten elkaar in de spiegel.

Nu ze beiden niet opgemaakt zijn, nat haar hebben en geen kleding dragen, is duidelijk te zien dat hun smalle gezichten met de mooie kin bijna identiek zijn. Hun neus is klein, eigenlijk zelfs een beetje te klein voor de grote groene ogen.

‘Heeft hij vandaag contact met je opgenomen om je te felici-

teren?’ Louise strijkt voorzichtig met haar vinger over de blauwe plek op Märtha’s schouderblad.

Märtha schudt haar hoofd alleen, want elk antwoord is verkeerd.

‘Hij mag de dienst niet uitmaken in je leven. Hij heeft geen idee wat er in jouw wereld goed en verkeerd is.’ Louise slaat haar armen om haar heen en omhelst haar stevig.

Märtha klemt haar tanden op elkaar om niet te laten merken hoeveel pijn de blauwe plek op haar rug doet. Ze doet haar ogen dicht en heeft spijt van alles wat ze haar zus ooit heeft toevertrouwd.

De stoomsauna piept om aan te geven dat hij opgewarmd is en gebruikt kan worden.

Louise laat haar los. ‘Neem een snelle sauna zodat je tijd hebt om je op te knappen. We zien elkaar bij de drankjes.’ Ze pakt haar spullen op en verdwijnt haastig.

Märtha laat haar handdoek vallen op de plas water die Louise heeft achtergelaten en gaat de sauna in.

De stoom is zo dicht dat ze haar eigen hand nauwelijks voor zich kan zien. Ze gaat op de bank achter in de sauna zitten, snuift de geur van eucalyptus op en laat zich omarmen door de warmte. Haar spieren ontspannen langzaam en ze doet haar ogen dicht. De hitte is intens. De stoom brandt op haar huid en het wordt steeds moeilijker om adem te halen. De gedachten tolleren door haar hoofd en ze voelt zich zenuwachtig voor vanavond. Hoewel ze weet dat ze het enige juiste doet, is ze bang. Ze probeert te denken aan de kunstacademie in Berlijn en al het andere wat haar te wachten staat als ze de deur van de sauna hoort opengaan.

De stoom is te dicht om te zien wie het is.

‘Louise, ben jij dat?’ vraagt ze, maar ze krijgt geen antwoord.

Haar ogen branden terwijl ze de gestalte in de stoom probeert te onderscheiden. Op hetzelfde moment gaat het licht uit.

‘Wie is daar?’ Märtha gaat staan en tast in de inktzwarte

duisternis terwijl ze langzaam naar de deur loopt. Plotseling ziet ze de contouren van iemand die maar een paar centimeter bij haar vandaan staat. Het volgende moment krijgt ze een harde klap tegen haar hoofd. Ze wankelt en voordat haar hersenen beseffen wat er gebeurt krijgt ze een stomp in haar maag.

De pijn straalt door haar hele lichaam en haar benen kunnen haar niet langer dragen. Ze krijgt nog een klap tegen haar hoofd en valt hulpeloos op de vloer.

Deel 1

Zaterdag 29 augustus

Andreas

Hij zet de elektrische tandenborstel in de lader terug en spoelt zijn gezicht met ijskoud water. Zijn huid trekt strak, maar hij heeft vandaag minstens een Resorb en een dubbele espresso nodig om wakker te worden. De hoeveelheid flessen wijn van de vorige avond was niet in verhouding met de overdreven pretentieuze vegetarische gerechtjes op het degustatiemenu van Muratan.

Hij was van plan geweest om zijn vrijdagavond te besteden aan het schrijven van het slotpleidooi voor een verkrachtingszaak toen Cornelia onaangekondigd in zijn kantoor verscheen en hem mee uit eten nam.

Een onbehaaglijk gevoel verspreidt zich in zijn borstkas als hij aan het verjaardagsfeest van vanavond denkt. Hij zou liever alleen met een seriemoordenaar in een verhoorkamer van een forensisch psychiatrische afdeling zitten dan zijn verleden onder ogen zien.

Hij moet echter wel. Het is onmogelijk om het nu nog af te zeggen.

Vijftien jaar geleden heeft hij voor het laatst iemand van de familie Gyldenstedt gesproken en toen hij Märtha in de stad tegenkwam had hij geen idee dat ze naar Malmö waren verhuisd. Het was onmogelijk geweest om de uitnodiging, die een week geleden in zijn brievenbus had gelegen, af te slaan.

Hij wrijft met de ruwe handdoek over zijn baardstoppels en constateert dat hij zich eigenlijk moet scheren. Bovendien moet zijn haar geknipt worden en hij mag niet vergeten om zijn smoking bij de stomerij op te halen. Hij wil de douche

net aanzetten als de deur van de badkamer opengaat.

Cornelia verschijnt in de deuropening en leunt tegen het kozijn. ‘Goedemorgen,’ zegt ze met een schalkse glimlach, waarna ze het krullende haar naar achteren strijkt en naar hem toe loopt. ‘Ik miste je in bed,’ zegt ze terwijl ze haar vochtige, geschoren onderlichaam tegen zijn dijbeen duwt. ‘Streel me,’ fluistert ze, waarna ze zich omdraait zodat haar rug zijn borstkas raakt.

Hij kijkt in de spiegel naar hun naakte lichamen en probeert een gevoel op te roepen, een behoefte, maar voelt zelfs geen kleine tinteling. Toen hij gisteravond dronken was ging het gemakkelijker.

Hij ziet zijn hand over haar buik naar beneden glijden en streelt haar zachtjes tot ze kreunt en haar benen spreidt.

Cornelia is gretig. Ze wil meer.

Hij glijdt met zijn lippen over haar gewelfde rug naar beneden, pakt haar billen vast en spreidt ze, waarna hij zijn tong voorzichtig over haar lichaam laat glijden om te controleren waar haar grens ligt.

Ze haalt zwaar adem. Hij tilt haar op en draagt haar naar een van de twee lamsleren Lamino-fauteuils die tegen de slaapkamermuur staan. Hij spreidt haar benen, legt ze over de armleuningen, gaat op zijn knieën voor haar zitten en bewerkt haar met zijn tong tot ze zijn haar vastpakt, zijn hoofd naar zich toe trekt en hem hartstochtelijk kust terwijl ze haar benen op zijn schouders legt.

Voorzichtig dringt hij bij haar naar binnen en voert het tempo op. Ze kreunt en begraaft haar nagels in zijn armen. Haar lichaam spant zich als ze schreeuwend klaarkomt.

Het is te veel.

Hij kijkt niet naar haar terwijl hij buiten adem overeind komt. De ontlasting is uitgebleven en hij voelt de onrust in zijn lichaam.

‘Waar ga je naartoe?’ Ze pakt zijn hand vast en staat op van de stoel. Haar wangen zijn roze en ze kijkt met een onderzoekende blik in haar halfgesloten ogen naar hem.

Hij gaat rechtop staan en duwt zijn schouders naar achteren. 'Ben je bang om verliefd te worden?' Ze strijkt met haar neonroze nagels over zijn borstkas. 'Big Red, ontspan.'

'Niet doen.' Hij probeert haar weg te duwen, maar ze lijkt niet te begrijpen dat hij genoeg van haar heeft.

'Je weet dat ik gek ben op roodharige mannen met grote...'

'Schei uit.'

'Problemen, wilde ik zeggen.' Ze gaat op haar tenen staan en kust zijn hals. 'Wat voor duisternis draag je met je mee?' fluis-tert ze in zijn oor.

Ze maakt vast een grapje, denkt hij en hij vraagt zich af of het nog banaler dan dit kan worden. Ze hebben een paar afspraakjes met elkaar gemaakt, hoewel hij er meteen een eind aan had moeten maken. Niets is erger dan dit soort vrouwen en hij is bang dat hij nooit van haar afkomt.

'Ik moet naar mijn werk,' zegt hij. Hij negeert haar zucht, trekt de crèmekleurige gordijnen open en kijkt naar het Davidshallstorg. Zware regenwolken hangen boven het oude politiebureau aan de overkant van het plein.

Hij bukt zich en raapt zijn kleren op, die verspreid op het kamerbrede tapijt liggen.

Cornelia laat zich op het bed vallen. 'Het is zaterdag,' protesteert ze. 'Kom naast me liggen.' Ze laat zich op de kussens zakken en tilt het dekbed op.

'Het kan slachtoffers van misdrijven niet schelen wat voor dag het is.' Als hij het colbert van de vorige dag op een kleerhanger hangt plingt zijn telefoon, die op het nachtkastje ligt. Hij pakt hem op en ziet dat hij een mail van een onbekend adres heeft gekregen.

'Het spijt me, maar je moet gaan,' zegt hij met nadruk, waarna hij de mail opent.

Ik heb een getuige. Parisa Javid

Hij slikt en vermant zich. Na een aantal weken waarin er nagenoeg niets gebeurde in een van de moordzaken waaraan hij werkt, heeft zich nu iemand gemeld die wil getuigen.

Ik luister, mailt hij terug.

Ineens voelt hij een koude hand op zijn rug. Cornelia staat vlak achter hem.

‘Ik wil dit niet,’ zegt hij terwijl hij zijn telefoon op het bed gooit.

‘Ontspan. Je bent veel te gespannen.’ Ze masseert zijn schou- ders met haar tengere vingers. Haar nagels voelen als messen tegen zijn huid.

‘Stop daarmee!’ Hij pakt Cornelia’s pols vast. ‘Hoor je niet wat ik zeg? Ik wil dat je vertrekt.’

Cornelia spert haar ogen geschrokken open. ‘Wat doe je?’ jammert ze terwijl ze zich los probeert te trekken.

‘Je luistert niet,’ zegt hij terwijl hij haar loslaat. ‘Ik wil dat je vertrekt.’

‘Meen je dat?’ Ze wrijft over haar pols. ‘Serieus?’

‘Ja, het wordt niets tussen jou en mij. Kleed je aan, dan breng ik je naar huis.’ Het enige wat hij wil is kijken of Parisa zijn mailtje heeft beantwoord.

‘Is dit een grap?’ Haar ogen versmallen en ze doet twee stap- pen naar achteren. ‘Ik dacht dat je me leuk vond.’

‘Het spijt me,’ probeert hij. Hij ziet hoe ze inwendig in elkaar krimpt.

‘Het spijt je? Dat heeft geen enkele betekenis. Je wilt gewoon je weerzinwekkende geweten ontlasten. Je bent verdomme emotioneel gestoord.’

‘Ik weet het.’ Het klinkt kil, maar het is beter om eerlijk te zijn. Als hij eromheen draait verlengt hij het proces alleen en daar heeft niemand iets aan.

‘Waarom had je daarnet dan nog seks met me?’ vraagt ze terwijl ze naar de stoel wijst.

‘Dat was verkeerd van me. Het spijt me...’

‘Freak. Ik wist dat er iets vreemds aan je is.’ Ze grist haar beha van de vloer, klikt hem tussen haar volle borsten dicht en vloekt zachtjes. ‘Ik kom zelf wel thuis,’ zegt ze met een harde klank in haar stem, waarna ze de korte felroze jurk aantrekt die

bij de nagellak past, haar haar goed strijkt en zonder naar hem te kijken naar de hal loopt.

De deur slaat achter haar dicht.

Dit moet stoppen, denkt hij. Hij rekt zich zo ingespannen uit dat zijn nek ervan kraakt en loopt de badkamer in.

Frances

Het is drukkend warm en de verwachtingen op de overvolle tribune in de Heleneholmshal zijn hooggespannen.

Malbas, het team uit Malmö, speelt tegen Fryshuset uit Stockholm en ze wilde dat ze het gevoel van saamhorigheid en vreugde van de andere toeschouwers kon delen. De familieleden en vrienden van de spelers zitten op de onderste banken en zwaaien met vlaggen en borden.

Dit is de ergste dag van het jaar en het enige wat ze wil is huilend op de grond liggen. Maar ik moet mijn best doen, voor Leonel, denkt ze, en ze dwingt zichzelf om verstijfd mee te deinen op het ritme van Snoops klassieker 'Drop it like it's hot' die uit de luidsprekers schalt.

Het is ondanks alles zijn verjaardag.

Ze forceert een glimlach en zwaait naar Leonel als hij samen met de rest van het team het veld op komt. Hij heeft nummer 73 op zijn shirt, een eerbetoon aan zijn moeder die in dat jaar is geboren. Ze zou willen dat Helena haar zoon nu kon zien. Ze zou zo trots op hem zijn geweest. Een warm gevoel verspreidt zich in Frances' borstkas.

Leonel is de langste van het team, heeft magere benen en een slungelig lichaam. De enorme bos krullen voegt nog een decimeter aan zijn lengte toe. Hij krabt in zijn nek, zoals hij altijd doet als hij zenuwachtig is, kijkt naar hen en begroet hen met een knikje, waarna hij op de bank naast het veld gaat zitten.

Het is de eerste thuiswedstrijd van het seizoen na de zomerstop en hij is gedrevenner dan ooit. Basketbal is zijn leven en ze

is dolblij dat haar neefje rolmodellen binnen de sport heeft gevonden in plaats van op te kijken naar de drugsbaronnen die rondrijden in dure auto's en hun gouden horloges laten zien alsof het trofeeën zijn. Een paar van zijn klasgenoten in de negende zijn al klaargestoomd om drugs te verkopen en snel geld te verdienen in plaats van hun best op school te doen. Op de Kroksbäcksschool voldoet maar iets meer dan de helft van de leerlingen aan de minimale eisen en Frances doet haar uiterste best om Leonel te helpen om ten minste een voldoende voor alle vakken te halen. Meer dan dat heeft hij niet nodig om in de herfst te worden toegelaten tot de middelbare school waar het zwaartepunt op basketbal ligt. En zolang hij een goede teamgenoot is en niet rondhangt in de door drugs en bendes geteisterde straten van Malmö is ze tevreden.

Het enige wat telt is dat Leonel gelukkig en veilig is.

Haar telefoon trilt en ze haalt hem uit haar zak. Ze heeft een Facebook-bericht van Emir.

Ik kijk uit naar vanavond.

Ze voelt een tinteling in haar buik.

Ik ook, antwoordt ze met een glimlach, waarna ze haar telefoon terugstopt.

Halverwege de tweede ronde staat Malmö achter.

Ze bijt op haar bijna niet aanwezige nagels en volgt Leonels worsteling op het veld. Hij vecht zich een weg naar voren en mist de basket. Opnieuw.

'Verdomme,' vloekt ze zachtjes.

De verdediging laat de spelers van Fryshuset door en ze maken driepunter na driepunter alsof ze alleen op het veld staan.

Op het scorebord wordt duidelijk dat de wedstrijd bijna niet meer te winnen is.

Het gepiep van schoenzolen snijdt door haar hoofd en de energie van zowel de spelers als het publiek begint op te raken.

Hoewel ze niet veel over basketbal weet, heeft ze geleerd dat als de basket op slot zit, het een verdomd stevig slot is. Ze trekt de capuchon van haar sweatshirt over haar hoofd als Leonel de

bal krijgt, snel over het veld beweegt en langs zijn tegenstanders dribbelt.

‘Kom op, Leonel!’ Ze vliegt overeind van de bank op het moment dat hij schiet. ‘Nu!’ roept ze en ze ziet de bal in de basket verdwijnen. ‘Ja!’

De zaal explodeert.

‘Doe rustig,’ sist Rita op de stoel naast haar terwijl ze de mouw van haar sweatshirt vastpakt.

‘Heb je het niet gezien? Hij is zo ongelofelijk goed!’ Frances gaat zitten en veegt het zweet van haar voorhoofd. ‘Ik probeer het tenminste,’ mompelt ze tegen haar oudere zus, waarna ze weer overeind schiet voor de volgende aanval.

‘Go, go, go!’ Ze zwaait met haar armen en schreeuwt.

Malmö maakt nog een treffer en Frances laat zich tevreden op de bank terugzakken. Ze kijkt naar haar oudere zus naast haar, die een lok van haar dikke, krullende, honingkleurige haar achter haar oor strijkt waardoor het litteken op haar wang zichtbaar wordt.

‘Hoe voel je je?’ Het is een onnozele vraag omdat ze ziet dat Rita het moeilijk heeft. Het is voor hen alle drie een zware dag. Ze pakt Rita’s hand vast, geeft er een kneepje in en probeert te glimlachen als haar telefoon weer zoemt. Ze laat Rita’s hand los, opent het bericht aarzelend en leest de tekst.

Jullie zijn gevonden.

Haar ademhaling stokt en ze leest de zin opnieuw.

Jullie zijn gevonden.

Dit kan niet. Dit mag niet.

‘Wie was dat?’ vraagt Rita.

‘Niemand.’ Ze stopt haar telefoon terug in haar zak en kijkt onopvallend naar het publiek op de tribunes, maar ziet niemand die naar haar staart of contact zoekt.

De klok naast het scorebord staat op kwart voor elf.

Ze staat op en hangt de gele stoffen tas van skatewinkel Rapsfält over haar schouder. ‘Ik moet gaan,’ zegt ze. ‘Pelle vermoordt me als ik te laat ben.’

Eigenlijk hoeft ze vandaag niet te werken, maar ze hebben elke kroon nodig. En de lunch op zaterdag levert meestal een goede fooi op, vooral de laatste zaterdag van de maand. Leonels verjaardagscadeau was duurder dan ze had begroot. Ze heeft met geld dat ze eigenlijk niet hebben een paar witte Jordans en een nieuwe telefoon van de loopjongens op de binnenplaats gekocht. Ze kon het niet laten. Leonel wilde heel graag een nieuwe iPhone en zijn oude telefoon uit het stenen tijdperk kon echt niet meer.

‘Ik kom meteen na de lunch naar huis.’ Ze geeft haar zus een kus op haar wang. ‘Wees voorzichtig. Ga na de wedstrijd meteen naar huis en doe voor niemand open.’

‘Is er iets gebeurd?’ vraagt Rita.

‘Nee, maar ik wil gewoon dat jullie voorzichtig zijn, vooral op dagen zoals deze.’ Ze glimlacht overtuigend en Rita knikt.

Het enige belangrijke is dat haar familie veilig is.

Ze verontschuldigt zich beleefd terwijl ze tussen het publiek op de tribune door loopt. Ze voelt de ogen in haar nek branden en verbergt haar gezicht achter haar arm om te voorkomen dat ze op een foto te zien is die op social media wordt geplaatst. Rita vindt dat ze overdrijft als ze Leonel verbiedt om op de teamfoto’s van Malbas of schoolfoto’s te staan. En Leonel haat haar omdat hij van haar geen account op TikTok of Snapchat mag hebben. Er zijn apps met gezichtsherkenning en allerlei andere dingen die hen kunnen verraden. Ze mogen geen enkel risico nemen.

Buiten de sporthal is de hemel bedekt met donkere wolken. Ze kijkt zorgvuldig om zich heen en rent vervolgens naar de bushalte.

De bus komt aanrijden, de deuren gaan open en ze kijkt over haar schouder voordat ze instapt. Haar hand trilt licht als ze haar buskaart scant. Ze gaat helemaal achter in de bus zitten, duikt ineen en probeert zich zo onzichtbaar mogelijk te maken.